

IV

Ἀνοιξη, ἀδίκως μὲ καλεῖς στοὺς κάμπους σου νὰ τρέξω  
Σὰν πρῶτα χαρωπά,  
Στὶς πεταλοῦδες νὰ ρηχτῶ, νέους στίχους νὰ σοῦ πλέξω,  
Νὰ πλάσω ὀνειράτα γιὰ μιὰ πού τάχα μ' ἀγαπᾷ.

Διαβατικό πουλὶ ἢ χαρὰ κ' ἐπέταξε γιὰ μένα  
Μακριά, πολὺ μακριά,  
Κ' οἱ ἄνθοί σου νεκρολούλουδα τῶρα ἔχουν γίνει, ὠϊμένα,  
Στόν τάφο του, Ἀνοιξη, καὶ σὺ μιὰ φθονερὴ μητρυνιά.

15—27 τοῦ Μάρτη 1923

ΣΠΥΡΟΣ Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΛΙΜΕΝΗ ΝΥΧΤΑ

Ἡ νύχτ' ἀπόψε εἶναι θλιμένη·  
κάθε ἄστρο της σὰ δάκρυ λάμπει·  
λυπητερὰ εἶναι φωτισμένοι  
ἀπόψε οἱ οὐράνιοι κάμποι.

Σὰ νᾶχῃ ὥς ἐκεῖ πάνω φτάσει  
ὅλος ὁ ἀνθρώπινος ὁ πόνος,  
ἔχει ἀπλωθῇ σ' ὅλη τὴν πλάση  
ὁ θλιβερός του τόνος.

Τὸ ἀγέρι ἀπόψε ὅπως φυσάει  
παράπονο θλιμένο μοιάζει·  
καὶ τοῦ ἀηδονιοῦ ἡ φωνὴ μιλάει  
σὰ θρηνηός, πού υπαράζει.

Ποιὸν πόθο τάχ' ἀπόψε κλαῖνε  
ψυχές, πού ὁ πόνος δὲν τοὺς λείπει;  
Ποιὰ χεῖλῃ τάχ' ἀπόψε λένε  
πόση τοῦ ἀνθρώπου ἡ λύπη;

ΗΛ. Κ. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΝΣ